Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 05 Červen 2014 13:29

Čtyřicátý oheň Trapsavce je stále ještě dost živý a tak se ještě jednou vrátíme k vítězným příspěvkům letošního ročníku. Ivě Kawi Kapounové se povedl kousek, který se nestává. Odvezla si dvě ceny za básničky a dvě za prózu. I tak se může autorka nebo autor soutěžící v kategorii do 23 let rázem stát old psavcem.
Příště se podíváme na příspěvky, které zůstaly těsně pod stupni vítězů.
A pokud byste si chtěli přečíst všechny vítězné příspěvky, tak na následující adrese stačí kliknout na jejich název:
http://www.trapsavec.cz/news/vysledky-40-rocniku-trapsavce-2014/

Příjemné čtení ***Vyznání***

Jsem tulák
železnic a nádraží na konci světa.

Jsem otrok
jízdních řádů a sponzor státních drah.

Jsem poutník
prašných cest, s rancem na hřbetě a pokorou dálek v očích.

Jsem vandrák
pátečních večerů i nedělních návratů.

Jsem vězeň
všedních dní, uvízlý v chapadlech města.

Jsem zajíc
prchající před lidmi a sítěmi vzorců chování.

Jsem plavec
řekou vzpomínek i podvečerních nálad.

Jsem ten, kdo hledá
pravdu v zrnku písku i v červáncích nového dne.

Jsem ten, kdo našel.
Zurčící potok ve skalách.
Skrytou loučku v tmavém lese.
Boudu na horském hřebeni.
Plácek tak akorát na přespání.
Svit plamenů, tóny noci, kruh ohně, stisk ruky...

Jsem ten, kdo našel.

_____
2. místo poezie do 23 let

Iva Kawi Kapounová ***Jednou takhle ve skalách...***

Podzimní večer v kraji pískovcových skal. Údolí jsou tichá, letní nápor turistů odezněl a vandráci asi jeli jinam. Vzduchem se nesou pavučinky a slabá vůně kouře. Když se trochu rozhlédneme, spatříme její původ. Úplně vzadu, na konci úzké rokle, plápolá malý ohníček.
Když přijdeme blíže, zjistíme, že oheň hoří pod maličkým převisem a klacíky ho živí zrzavé děvče. Ve svitu plamenů ještě zrzavější než za bílého dne. Sedí tu sama, místa zde ani o mnoho více není, nicméně dva lidé ležící těsně u sebe by se tady vyspali.
Však ona by o společnost stála, osamělé putování si sama nevybrala. Ale přeletěl měsíc, rok, pár let - a ten, kdo by s ní chtěl šlapat společnou cestu stále nikde. Nebyla ošklivá, to rozhodně ne. Jen asi měla smůlu. A lepší než sedět o víkendu doma, raději si vyjela ven, byť sama. Třeba na něj někde v lese narazí.
V duchu ho viděla. Je o něco vyšší než ona. Delší vlasy, možná trochu zacuchané. Zelená košile a zrnka písku v kapsách. Nemusí být přímo ortodoxní tramp, ale přírodu má rád. Ve skalách zná každý kout, je možná místní, bývá tu často, jen podle vůně oblečení pozná, kde kdo tábořil, byť ho potká někde na cestě... Představa jí letěla hlavou, stále ji vylepšovala a doplňovala. Jeho obličej má před očima, má pocit, jakoby se znali léta. Jen neexistuješ. Zatím...
Oheň postupně dohasínal, jen drobný vánek, co zabloudil až sem, rozžíhal poslední uhlíky. Byl čas jít spát. Rozbalila si svůj osamělý spacák pod klenbou skal. Ještě pohlédla ke hvězdám prosvítajícím mezi stromy, zašeptala tiché přání a začala se soukat do spacáku.

* * *

Vtom ji vyrušil táhlý zvuk hromu, který postupně zanikal v podivném vysokém zvuku, jakoby skřípění. A zároveň ho provázelo jakési zablýsknutí. Bouřka? Proč ostatně ne, byť léto je pryč. Ale tohle bylo něčím jiné. Něco jí říkalo, že bouřka to není.
Posadila se a oči napínala do temnoty rokle. Ticho, i větřík se zdál, že ustal. A pak najednou - kroky. Slyšela je zřetelně - šustily v napadaném listí, hradba skal jejich zvuk ještě zesilovala. Po chvíli spatřila i světýlko, které sem tam bliklo, jakoby si někdo svítil na cestu. Musel to tady však dobře znát – roklí postupoval rychle, svítil si jenom v nejhorších místech, jinak kráčel potmě.
Kdo je ten pozdní poutník? Poslední vlak jel před několika hodinami a z nádraží sem není daleko, to by dorazil dříve. Navíc tahle rokle nepatří mezi nejnavštěvovanější - žádné velké převisy ani vyhlášené kempy, vlastně jediný pořádný převis je ten, pod kterým teď sedí. Přesto rozfoukala oheň, hodila do něj pár větví, co nahmatala na hromadě, kterou si večer připravila, a mžourala dál do tmy.
Světlo už bylo docela blízko. Již viděla, že pochází z baterky, kterou drží nějaký muž. Šel najisto směrem k malému převísku a k ní. Ve svitu měsíce a svého ohýnku rozeznávala jeho podobu. Zdál se jí podobně starý jako ona, postavou jen o něco vyšší. Světlé vlasy mu spadaly po ramena, na levé straně v nich měl zacuchanou větvičku. Rukávy zelené košile lehce vyhnuty, plátěné kalhoty, možná trochu uválené.
Zamrkala. Nezmizel. Štípla se. Ne, nebyl to sen. Konečně jsi tedy přišel...
K převisu mu zbývalo jen pár kroků. Aniž si to pořádně uvědomila, vstala a chystala se mu vyjít vstříc, snad obejmout, snad...
Muž jí pohlédl do očí a se spokojeně usmál. Když k ní vztáhl ruku, všimla si domovenky na jeho rukávu. Romantická silueta hradu Trosky s letícím ptákem nad nimi – a kolem toho vyšitá slova: CHKO Český ráj. V dlani se cosi zablýsklo.

„Stráž přírody. Takže to máme táboření a oheň v národní přírodní rezervaci, to bude drahé..." _

_____

2. místo próza do 23 let
Iva Kawi Kapounová